

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2162	Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω 3 Μαρτίου 2019 ἑσπέρας	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Σὲ νεκροταφεῖο χοροί;

(Μὲ διάθεσι νὰ διδαχθοῦμε ἀπὸ ὅσα πάθαμε στὸ παρελθὸν καὶ ἔτσι νὰ ὀπλισθοῦμε γιὰ ὅσα ἔρχονται στὸ μέλλον, μεταφέρουμε ἐδῶ ὅσα ἔγραψε στὴν «Σπίθα» ὁ π. Αὐγουστίνος πρὸ 70 περίπου ἐτῶν. Γυρίζουμε πίσω, στὸ 1952, ἀμέσως δηλαδὴ μετὰ τὴ γερμανικὴ κατοχὴ καὶ τὸν ἀνταρτοπόλεμο, γιὰ νὰ δοῦμε τί μηνύματα ἐξέπεμπε ἀπὸ τὸν ἄμβωνα τῆς πρωτεύουσας)

Ἄς ἀνοίξουμε, ἀγαπητοί μου, τὴν **ἱστορία ἡμᾶς** κι ἂς ἀκούσουμε τὴ φωνὴ της. Τὸ παρελθὸν φωτίζει τὸ παρόν.

Τὸ 1897 ἡ Κρήτη ἐπαναστάτησε κατὰ τῶν ὀθωμανῶν γιὰ νὰ ἐνωθῆ μετὰ τὴν Ἑλλάδα, κι αὐτοὶ τὴν σταύρωναν ἀπάνθρωπα μπροστὰ στὰ μάτια χριστιανῶν ναυάρχων, ποὺ ἔβαλλαν μετὰ τὰ τηλεβόλα τῶν θωρηκτῶν τους κατὰ τῶν ἐπαναστατῶν. Καθημερινὰ φυλακίσεις, σφαγές, μαρτύρια. Ἀπὸ ἀπόκρημνες παραλίες φυγαδεύονταν γυναικόπαιδα καὶ μετὰ τὴν ψυχὴ στὰ δόντια ἀποβιβάζονταν στὶς Κυκλάδες.

Ἄλλ' ἐνῶ ἡ Ἑλλάδα συνέπασχε μετὰ τὴν Κρήτη, ἀφοῦ κατὰ τὸν ἀπόστολο Παῦλο «ἐὰν πάσχη ἓνα μέλος, συμπάσχουν ὅλα τὰ μέλη» (Ἄ Κορ. 12,26), ἡ τότε ἄρχουσα τάξις δὲν ἐννοοῦσε ν' ἀφήσῃ τὴν κοσμικὴ ζωὴ. **Εὐοί-εὐάν** στὰ σαλόνια, δεξιώσεις, διασκεδάσεις, χοροί, γέλια. Κι ὅταν στὸν Πειραιᾶ ἦρθε ῥωσικὸς στόλος, ὅλο τὸ χάι-λάιφ τῶν **Ἀθηνῶν** κατέβηκε στὸ λιμάνι καὶ πάνω στὴ ναυαρχίδα Ῥῶσοι χόρευαν μετὰ Ἑλληνίδες ὡς τὸ πρῶτ. Ἡ ἀριστοκρατία παρέσυρε ἐκεῖ ἀκόμα καὶ τὴν ἀείμνηστη καλοκάγαθη βασίλισσα Ὀλγα, αὐτὴν ποὺ ἔχτισε τὸ νοσοκομεῖο «Εὐαγγελισμός»· αὐτὰ κάνουν οἱ κακοὶ σύμβουλοι. Ὁ Ψηλορείτης καιγόταν, κ' ἡ ἀριστοκρατία χόρευε. Τί ἀντίθεσι λαοῦ καὶ ἀρχόντων!

Τότε ὁ **Σουρῆς**, ἀγνὸς σπινθηροβόλος πατριώτης, ἔγραψε στὴν σάτιρά του στὸ περιοδικὸ «Ρωμηὸς» (φ. 25-1-1897) **ἐλεγκτικά**· «...Κι ἂν ξανάρχιζε στὴν Κρήτη φόνων καὶ σφαγῶν ἀντάρα,/ μὰ δὲν δίνω μιὰ πεντάρα./ Νὰ μετὰ μέλη;/ Καὶ γιατί;/ ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ...».

Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. Αὐτὰ τὸ 1897· καὶ φτάνουμε **στὸ 1952.** Συγκρίνοντας τὰ δύο αὐτὰ ἔτη μποροῦμε νὰ ποῦμε· «οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον» (βλ. Ἑκκλ. 1,9). Τὸ 1952 φαίνεται εἰρη-

νικό, ἀλλὰ κρύβει κεραυνοὺς καὶ θύελλες. Ἡ πατρίδα πρὶν ἀπὸ λίγο βγήκε μετὰ μαρτυρικὰ στίγματα ἀπὸ φοβερὴ δοκιμασία ποὺ κράτησε μιὰ δεκαετία (1940-1949). Τὰ ὑλικά χάθηκαν (καλύβες, ἐργαλεῖα, ζῶα). Οἱ ἀπώλειες σὲ ἔμψυχο ὑλικό· ἀτιμώσεις νεανίδων, βίαιες στρατολογίες νέων, ὀμαδικοὶ φόνοι καὶ ἐκτελέσεις, ἀρπαγὲς νηπιῶν· 500.000 νεκροί, 50.000 τραυματίες καὶ ἀνάπηροι, 28.000 ἀπαγωγὲς παιδιῶν σὲ ξένες χώρες. Θλίψις ἄνευ προηγουμένου.

Ἡ εἰκόνα τῆς πόλεως. Ὑποφέρει καὶ πάσχει ὁ λαὸς μας. Κλείνουν ἐργοστάσια, καταστήματα καὶ κοινωφελῆ ἰδρύματα ἐλλείψει πόρων. Οἱ πλούσιοι φοροδιαφεύγουν, οἱ φυματικοὶ μένουν ἀβοήθητοι, οἱ ἀνεργοὶ αὐξάνονται, ἐτοιμάζονται νὰ ξενιτευτοῦν.

Καὶ ἡ **ὑπαιθρος**; ἀθλία, τρισαθλία! Χωρικοὶ κατεβαίνουν στὶς πόλεις· σεβάσμιος Πόντιος, χαροκαμένος γέροντας 60 ἐτῶν, ἔρχεται στὴν Ἀθήνα νὰ γίνῃ κουλουροπώλης· σύ, Ἑλλάδα μας, γίνε τὸ στήριγμά του!

Τί νὰ ποῦμε καὶ γιὰ τοὺς χιλιάδες **τραυματίες, ἀναπήρους καὶ φυματικούς**; Περιμένουν ἀπὸ τὸ δημόσιο νὰ τοὺς ρίξῃ κανένα ψίχουλο. Μόνο ἓνας μεγάλος πατριωτισμὸς συγκρατεῖ τὴν ὀργή τους νὰ μὴ γίνουν ὄργανα ἀναρχικῶν. Ὅλοι αὐτοί, μὴ βλέποντας φῶς στὸν ὀρίζοντα, βυθίζονται σὲ ἀπόγνωσι, καὶ ἄρχισαν οἱ αὐτοκτονίες. Στὸ Περιστέρι βρέθηκε νεκρὴ νεαρὴ ἄπορη φυματικὴ μητέρα· δὲν εἶχε χρήματα ὄχι γιὰ φάρμακα ἀλλ' οὔτε γιὰ νὰ πάρῃ κάτι νὰ φάῃ. Φτωχὸ μου σπουργιτάκι, ἀνάμεσα σὲ γῦρες ποὺ καταβροχθίζουν τὸ πᾶν!

Ὑπάρχουν ὅμως τόσοι ἄλλοι ποὺ σκορπίζουν τὰ χρήματά τους σὲ ἁμαρτίες· σὲ καζίνα, πλούσια γεύματα, διασκεδάσεις οἱ ἄσωτοι. Τί **λύσσα χοροῦ** εἶν' αὐτὴ ποὺ τοὺς ἔχει πιᾶσει!

Ἐφημερίδες καὶ δημοσιογράφοι περιγράφουν τὶς **δεξιώσεις** πρὸς τιμὴν ξένων. Καὶ μόλις στὰ φαληρικὰ νερὰ φανῆ ξένο πολεμικὸ σκάφος, οἷστρος καταλαμβάνει τὶς κοσμικὲς κυρίες καὶ δεσποινίδες. «Θὰ ἔχουμε χοροεσπερίδα στὴ ναυαρχίδα», λέει ἡ μία στὴν ἄλλη. Οἱ ἀξιωματικοί, βλέπετε, τῆς Ἀμερικῆς, τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας, τῆς Αἰγύπτου καὶ μάλιστα τῆς Ἀργεντινῆς εἶνε κομποί, εὐγενεῖς. Ἀνεβῆτε λοιπὸν στὰ καράβια· θὰ περάσετε μιὰ θαυμάσια νύχτα, θὰ συντελέσετε στὴ συναδέλφωσι τῶν ἐθνῶν· καὶ τὸ πρῶτὸ καράβι θὰ σᾶς ξεφορτώσῃ, γιὰ νὰ ἐπιστρέψετε στὰ σπίτια σας ἐλεεινὰ ναυάγια, δυστυχισμένες Ἑλληνίδες!

* * *

Ἐλεγχος μακρὰν τῆς πολιτικῆς. Πρὶν προχωρήσουμε πρέπει νὰ ξεκαθαρίσουμε τὸ ἐξῆς. Δὲν κάνουμε πολιτικὴ, δὲν χτυπάμε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ κόμμα· ἀγωνιζόμεθα κατὰ πάσης κακίας καὶ παραβίασεως τοῦ νόμου τοῦ Κυρίου, ἐλέγχουμε τοὺς δημοσίως παρεκτρεπομένους ὅποιοι κι ἂν εἶνε. Ἄλλως τε στὴν προκειμένη περίπτωση δεξιώσεις κάνουν ὅλα τὰ κόμματα· καὶ τὸ περίεργο, ἐνῶ στὴ βουλὴ διαπληκτίζονται, στὶς χοροεσπερίδες συνδιασκεδάζουν!

Μετὰ τὴν ἀναγκαία αὐτὴ δήλωσι παρατηροῦμε, ὅτι τελευταῖα **στὶς δεξιώσεις παίρνουν μέρος καὶ οἱ βασιλεῖς μας** Παῦλος καὶ Φρειδερίκη συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς αὐλικούς. Τὸ γεγονὸς σχολιάσθηκε ποικιλοτρόπως. Ἐμεῖς, κρίνοντας μόνο ἀπὸ ἠθικῆς καὶ θρησκευτικῆς σκοπιᾶς, τολμοῦμε νὰ κρούσουμε τὸν κώδωνα καὶ νὰ ποῦμε μὲ παρρησία, ὅτι ἡ ἐμφάνισι τῶν βασιλέων τέτοιες μέρες σὲ χοροεσπερίδες δὲν ἀνταποκρίνεται καθόλου στὴν βαθύτερη ἀποστολὴ τους. Οἱ βασιλεῖς εἶνε σύμβολα τῆς πατρίδος –καὶ ποιᾶς πατρίδος!– καὶ πρέπει νὰ στέκουν ψηλὰ στὴ συνείδησι τοῦ λαοῦ. Δὲν μποροῦν νὰ περιφέρονται ἀπὸ δεξιῶσι σὲ δεξιῶσι κι ἀπὸ σαλόνι σὲ σαλόνι καὶ νὰ χορεύουν μαζὶ μὲ τὶς στὰρ - Ἑλλάς, τὴ στιγμὴ ποὺ ὄχι μέχρι τὰ ἀνάκτορα ἀλλὰ μέχρι τὰ ἄστρα ἀκούγονται οἱ φωνὲς τόσων πλασμάτων τῆς μαρτυρικῆς μας αὐτῆς γῆς.

Ἡ θέσι τῶν βασιλέων δὲν εἶνε ἐκεῖ. Ὅχι, μεγαλειοτάτη. Εἶστε μητέρα ὄχι μόνο τῶν τριῶν φυσικῶν σας τέκνων ἀλλὰ καὶ **μητέρα - σύμβολο** ὄλων τῶν Ἑλληνίδων μητέρων, καὶ μάλιστα τῶν 28.000 οἱ ὅποιες κλαῖνε τὰ ἀπαχθέντα στὸ σιδηροῦν παραπέτασμα παιδιὰ τους, καθὼς καὶ ἄλλων μαυροφορεμένων γυναικῶν, ποὺ ἔπαψαν νὰ γελοῦν καὶ κάθε Σάββατο κλαῖνε στοὺς τάφους τῶν νεκρῶν τους. Εἶστε ἡ Ῥαχήλ καὶ ἡ Νιόβη. Μπορεῖτε λοιπὸν νὰ χορεύετε;

Μείνετε ψηλά. Φορέστε μαῦρο περιβραχιόνιο, κλείστε τὰ ἀνάκτορα γιὰ κοσμικὲς συγκεντρώσεις καὶ δηλώστε σὲ ὄλους, ὅτι ἡ βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων, ἂν δὲν ἐπιστρέψῃ στὴν πατρίδα καὶ τὸ τελευταῖο ἀρπαγμένο παιδί καὶ ἂν δὲν στεγνώσῃ καὶ τὸ τελευταῖο δάκρυ τῶν πονεμένων, δὲν θὰ βρεθῆ σὲ καμμία χοροεσπερίδα.

Ἄλλὰ γιατί νὰ πῆ αὐτὰ στοὺς βασιλεῖς ἢ μικρὴ «Σπίθα»; Στὰ ἀνάκτορα **ὑπάρχει ἱερεὺς, πρωθιερεὺς** φημιζόμενος γιὰ τὴν ἐπιστημονικὴ του μόρφωσι (ἦταν ὁ Ἱερώνυμος Κοτσώνης, μετέπειτα ἀρχιεπίσκοπος). Μιμούμενος τὸν Μασσιγιόν (Massillon), ἱεροκήρυκα τῶν ἀνακτόρων τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ', ἄς καλέσῃ τοὺς βασιλεῖς καὶ ὅλη τὴν αὐλὴ καὶ ἄς τοὺς μιλήσῃ μὲ βάσι δέκα στίχους ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ προφήτου Ἡσαΐα· κεφάλαιο 3, στίχοι 16-26.

Ἄλλ' ἄς ἀφήσουμε τοὺς βασιλεῖς, ποὺ μάλον παρασύρθηκαν ἀπὸ κακοὺς συμβούλους· δὲν πιστεύουμε νὰ συνεχιστῆ ἡ ἴδια τακτικὴ, γιὰ τὸ τότε καὶ οἱ λίθοι τοῦ Μάλι-Μάδι (ὑψωμα ὅπου ἔγιναν φονικὲς μάχες) κεκράζονται. Στρεφόμεθα πρὸς τὶς κυρίες καὶ δεσποινίδες ποὺ πρὸ μηνὸς (τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1952) ἔλαβαν μέρος στὸ χορὸ τοῦ «Παρνασοῦ», χόρεψαν ἐνώπιον τῶν βασιλέων καὶ ἔδωσαν ἐξετάσεις «εὐλυγιστείων»... Κυρίες καὶ δεσποινίδες, **ἀγγελάδες Βασάν»** ἂν θὰ μιλούσαμε μὲ τὴ γλῶσσα ἐνὸς Ἡσαΐα. Τὶς μέρες ποὺ ἐσεῖς χορεύατε, περνοῦσε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἕνας πατέρας, ποὺ εἶχε πάει στὸν Ταύγετο καὶ μετέφερε ἀπὸ ἐκεῖ τὰ ὀστᾶ μονάκριβου γυιοῦ του ποὺ ἔπεσε στὸν πόλεμο. Ἐμεινε στὴν Ἀθήνα δύο νύχτες σὲ ταπεινὸ σπιτάκι καὶ κρατώντας τὸ κουτὶ - ὀστεοθήκη ἔκλαιγε μαζὶ μὲ τὴ γυναῖκα του ποὺ θρηνοῦσε. Μάταια προσπαθοῦσα νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Σᾶς ἐρωτῶ· ἂν ἔπαιρνε τὸ κουτὶ κ' ἐμφανίζοταν στὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ καὶ ἔδειχνε «τὰ ὀστᾶ τὰ γεγυμνωμένα» τοῦ ἥρωος γυιοῦ του..., δὲν θὰ παρέλυαν τὰ γόνατά σας; δὲν θ' ἀκούγατε μιὰ φωνὴ νὰ σᾶς λέῃ «Ἐπεσαν ἐκεῖνοι οἱ γίγαντες γιὰ νὰ χορεύετε ἐσεῖς αἰσχροῦ»;...

Μεγιστᾶνες καὶ ἄρχοντες! Ἡ Ἑλλὰς εἶνε ἕνα νεκροταφεῖο, κ' ἐκεῖ μέσα ἐσεῖς ἀνοίξατε πίστα; ἢ Ἑλλὰς εἶνε ἱερὸς βωμός, ἐπιτάφιος θρῆνος, κ' ἐσεῖς χορεύετε ἐπὶ τοῦ ἐπιταφίου; Νὰ ἢ βεβήλωσι, γιὰ τὴν ὁποία ἀξίζει νὰ ἐνδιαφερθῆ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος. Ἄς συνεδριάσῃ καὶ μὲ τὸ στόμα τοῦ ἀρχιεπισκόπου κ. Σπυρίδωνος ἄς λαλήσῃ τὰ δέοντα στοὺς ἄρχοντες. Νὰ λαλήσῃ ὅμως ἐγκαίρως καὶ γενναίως, γιὰ τὸ μετ' ὀλίγον θὰ εἶνε ἀργά. Ἐρχεται νύχτα... Κύριε, ἐλέησον τὸν λαόν σου.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**